

130

OCTUBRE
2011

OCUPEU WALL STREET I LA LLUITA PER LA JUSTÍCIA ECONÒMICA

Per Nick Charles Analista de nous mitjans, Nova York
Amb Jennifer Vento de PDF (Personal Democracy Forum)

El que fa poc més d'un mes va començar amb alguns centenars d'acampats en un elegant parc privat prop del centre neuràlgic de l'escena financera nord-americana i mundial, s'està metamorfosejant en un moviment d'abast nacional, si no internacional. Situant-lo en un context global, el moviment té els seus antecedents morals en les revoltes de la Primavera Àrab i el moviment dels *indignats* a Espanya. "Occupy Wall Street" (#OWS) ja no pot menysprear-se senzillament com si fos un grupet de joves mal endreçats, de hippies modernitzats. És una caracterització errònia etiquetar aquest moviment efervescent com una versió esquerranosa del nociu Tea Party. Aquest últim jura ara que combatrà el #OWS. Però els esforços per a desqualificar el creixent nombre de participants com mers anarquistes i hordes d'aturats, tal com han fet el candidat republicà a la Presidència Herman Cain i uns altres sembla, en el millor dels casos ahistòric i petulant, i en el pitjor dels casos, desesperat. Si #OWS hagués de parafrasejar un vell eslògan de l'organització a favor els drets dels gais, Queer Nation, diria: "Estem rebotats! Estem aquí! Acostumeu-vos!".

En una recent tarda de divendres, alguns milers acampaven en el parc Zuccotti, abans conegut com Liberty Plaza, lloc que està servint de zona zero per a un col·lectiu indignat davant líders d'alta volada i gent súper folrada. A pesar de l'aparença desmarxada de molts dels acampats, la vida en el parc-convertit-en-campament està sorprenentment ben organitzada i atesa per voluntaris. Des de la recollida diària d'escombraries fins a la distribució d'aliments a l'hora de dinar, la vida aquí segueix un horari establert. En un límit del parc, a tocar de la borsa i del monument a les víctimes del World Trade Center, té lloc un interminable repic de tambors. En el costat oposat, se celebra una "assemblea general" Passejant pertot arreu caminen representants del Quart Poder: la premsa. Mentre que molts dels mitjans de comunicació de capçalera, siguin televisió, Internet o premsa escrita, s'han mostrat lents en la cobertura de l'acampada i els seus suports, la premsa independent, els bloguers, Tweeteros i companyia estan aquí, anant a totes des del primer moment. Tant la metodologia com l'ambient del parc remetent a la dinàmica engegada pels indignats a Espanya que, abans de l'estiu, van ocupar les places del centre de les dues grans ciutats del país, Madrid (Puerta del Sol) i Barcelona (Plaça Catalunya).

Envoltant tot això està la presència, sovint ben proveïda, de la policia de Nova York. El departament, liderat pel comissari Ray Kelley i l'alcalde Michael Bloomberg, espera poder evitar els desagradables incidents que van tenir lloc durant els primers brots de la protesta, sobretot que es repeteixin incidents com aquell on un caporal de la policia va ser gravat en vídeo disparant spray picant sobre quatre dones joves. L'incident està subjecte ara a una investigació interna. Però a mesura que les protestes s'han anat expandint per tot el país, s'han produït més enfrontaments amb la policia. La primera setmana d'octubre, per exemple, van ser detinguts centenars d'activistes en una topada amb la policia de Boston. En aquest sentit, i tot aprenent de l'experiència espanyola, evitar les espurnes de la violència és una qüestió clau. Tot i que, al principi, la intervenció policial violenta engendra una ona de simpatia entre la població, accions més violentes –com per exemple el bloqueig agressiu de l'accés al Parlament Català– es tornen contra els seus protagonistes i ajuden a deslegitimar el conjunt de les mobilitzacions, d'altra banda pacífiques.

Una pregunta que s'han plantejat tant els quals donen suport com els quals són contraris al moviment de base és la següent: què volen exactament els que protesten? Efectivament, ingressos justs, la cobdícia de les grans corporacions i el bloqueig de la política són les qüestions més òbvies a les que exigeixen resposta. Però fins ara no hi ha hagut una articulació de les reivindicacions, sinó més aviat una "declaració de l'ocupació de la ciutat de Nova York" i un document obert, actualitzat regularment, que subratlla els "principis de solidaritat" del #OWS – entre ells, la defensa de la transparència, l'exercici de la responsabilitat individual i col·lectiva, i l'adopció d'eines en codi obert. Hi hagi reivindicacions o no, el que sembla haver-hi és un cansament total en l'arrel del moviment. L'eslògan "som el 99 per cent" oprimat ostensiblement pel 1 per cent que controla de manera desproporcionada una part significativa de la riquesa, és la font de la qual tot brota. Això és el que li proporciona la seva potència i el fa perillós. El que això qüestiona és la base d'un sistema, arrelat en "un somni" segons el qual, per obra i gràcia de l'educació i del treball dur, a l'Amèrica del Nord qualsevol pot renéixer, com si fos un au Fènix, a un confortable nivell de prosperitat. Diguin-li això als milions que estan sense feina i tenen molt poques perspectives de tornar a trobar-ne una en la resta de la seva vida. Diguin-li això als milions que han perdut el seu habitatge i s'han sumat al creixent nombre dels sense sostre. De fet, més de 1.000 ciutadans residents als Estats Units han compartit la seva experiència personal en un blog que va registrant les experiències del 99 per cent.

Els pessimistes prediuen que, un cop comenci a ploure, a gebrar o a nevar i baixin les temperatures, els activistes es dissoldran com un terròs de sucre. Això és el que va acabar passant a Espanya, i sense la intervenció d'una meteorologia adversa. Interminables assemblees en absència d'una agenda clara i pobres resultats a pesar d'una ona inicial de simpatia genuïna plantegen un repte que el moviment haurà d'afrontar. Però uns altres són molt més cautes. El President Barack Obama, lluny de condemnar el moviment, ha dit que comprèn el perquè n'estan farts. El Partit Demòcrata, per la seva banda, ha estat fregant el límit d'abraçar el moviment com quelcom que beu dels principis del partit. Fins i tot els sindicats, tradicionals socis dels Demòcrates, estan donant suport verbal i material en molts dels centenars de llocs per tot el país on han brotat manifestacions. El repte per a #OWS és evitar que el moviment sigui cooptat per les organitzacions típiques, políticament enquadrades, que veuen el moviment com un vehicle que poden manegar durant el llarg camí cap a les eleccions presidencials del 2012.

Encara que els acampats acabin abandonant el parc a mesura que l'hivern s'acosti, això no vol dir que el moviment pugui donar-se per mort en cap cas. De fet, el momentum obtingut online per OWS empeteix l'assolit per les acampades

al llarg del país. Existeix una forta connexió entre els que estan sobre el terreny en el parc Zuccotti i aquells que participen a distància. A través d'un medi-center finançat pel lloc de crowdfunding Kickstarter, els activistes han engegat punts de connexió wifi, estacions de recàrrega, i fins i tot un canal d'emissió en directe amb milers d'usuaris a tota hora, fent que el moviment existeixi, i s'organitzi, en el ciberespai. I aquest pot ser el lloc lògic per a seguir donant impuls tant bon punt el moviment arribi a la seva massa crítica, ja que el congregar-se online farà que el moviment sigui manifestament molt més accessible, complementant-se amb puntuals mobilitzacions presencials a nivell global, com la que ha tingut lloc aquest 15 d'Octubre.

Això podria ser més gran i més important que qualsevol elecció o cicle electoral. Aquesta és una batalla per l'ànima d'una nació que fa temps ha fet fallida d'ideals i idees, tret d'aquelles al servei dels més rics i ben atesos. Aquesta és una batalla política, que ha de lliurar-se a nivell local i a escala global, ja que la sortida a aquesta crisi no està a l'abast de cap nació en solitari, fins i tot si aquesta nació és els Estats Units d'Amèrica.